

Muziek bepaalt het leven van altvioliste *Ewa Maria Wagner*.
Afl levering 6: Pietro Antonio Locatelli.

Terug in de tijd met een kinderviooltje en cake

In de keuken van het vakantiehuisje waar ik alweer een week iedere ochtend koffie zet, merk ik tussen al die oude pannen aan de muur nu pas een kinderviooltje met strijkstok op. Voorzichtig neem ik het instrument van de haak, draai de slappe snaren op en strijk ze aan. De klank is flinterdun, iel zelfs maar mijn terugspoelende gedachten activeren het lichaamsgeheugen; mijn vingers intoneren ineens een vertrouwd, melodieus thema terwijl mijn hart begint te bonken. Alsof het verleden weer heden is, voel ik een kinderlijke muziekvreugde gemengd met een opbeurende stroom emoties, maar... wat speel ik daar?

De melodie blijft nog dagenlang zeuren maar mijn vakantiehoofd weigert mee te werken en ik kom er maar niet achter wat mijn vingers op het toetsenbord zo makkelijk teruggevonden hebben. Totdat ik in de zonovergoten Città Alta van Bergamo op een terrasje plof. Na een ochtend door de straatjes slenteren en winkelen in de schattige kunst- en kitschwinkeltjes bestel ik een koffie en *polenta e osei* - een beschermde zoete streekspecialiteit. Tegenover me toeteren de stenen engelen in hun vergulde trompetten alsof ze de zon van het oude palazzo willen wegblazen. De ober zet de koffie met het cakeje voor mijn neus. Ik neem een hapje. Het mengsel van citroen, marse-

pein en biscuit met een vleugje chocolade op mijn tong veroorzaakt dezelfde sensatie als de viool: ik ben weer een kind en mijn ogen vallen dicht van genot.

Het duurt even totdat mijn smaakpapillen de juiste beelden kunnen oproepen maar dan zie ik mijn moeder, de cake die ze altijd voor me bakte als ik een concertje speelde - mijn zoete beloning - en de vioolmelodie komt weer in mij op. Het is een sonate! Ik zie me voor een lesenaar staan met de kinderviool onder mijn kin. Mijn geest bladert nu koortsachtig door de bladmuziek, wil de naam van de componist ontdekken maar het enige wat ik me nog kan herinneren is een prent met een meneer in een gelokte pruik die een schrijfveer in de ene en een gerold muziekblad in de andere hand houdt. Wat teleurgesteld doe ik mijn ogen weer open, kijk naar het chocoladevogeltje op het cakeje en eet de lekkernij op.

Op de terugweg valt de netwerkverbinding uit. Terwijl ik wacht tot de verbinding zich herstelt, lees ik op de kerkgevel waar ik voor sta dat hier de componist Pietro Antonio Locatelli is gedoopt. Terwijl mijn hart opnieuw begint te bonken en mijn hoofd zich slechts over het toeval blijft verwonderen, roep ik hardop: „Dat is 'm! Ik heb hem gevonden!”

Ewa Maria Wagner is altvioliste en schrijfster.